

Sygn. akt V KK 112/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSN Andrzej Tomczyk

Protokolant Katarzyna Wełpa

w sprawie **K. K.**,

obwinionego z art. 119 § 1 k.w.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej,

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

w dniu 4 kwietnia 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na korzyść obwinionego,

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w S.

z dnia 3 grudnia 2015 r., sygn. akt II W(...),

uchyla zaskarżony wyrok i uniewinnia K. K. od zarzutu popełnienia czynu z art. 119 § 1 k.w., a kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 3 grudnia 2015 r. (sygn. akt II W(...)) Sąd Rejonowy w S. uznał K.K winnym tego, że w dniu 3 grudnia 2014 roku, około godziny 8.20, w miejscowości R. ul., w markecie D. dokonał kradzieży zestawu kosmetyków „A” o wartości 24,99 zł, tj. wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. Za ten czyn

wymierzono obwinionemu karę jednego miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem świadczenia nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 40 godzin. Na podstawie art 119 § 4 k.w. orzeczono wobec obwinionego obowiązek zapłaty równowartości skradzionego mienia, tj. kwoty 24,99 zł na rzecz pokrzywdzonego D(...) Polska S.A. z siedzibą w K. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 22 stycznia 2016 roku bez postępowania odwoławczego.

Od powyższego prawomocnego wyroku kasację w trybie art. 110 § 1 k.p.w. wniósł Prokurator Generalny, zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 93 § 2 k.p.w. polegające na niesłusznym przyjęciu, że okoliczności popełnienia czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości i rozpoznaniu sprawy w postępowaniu nakazowym, skutkiem czego było wydanie wyroku nakazowego, na mocy którego K.K uznano za winnego popełnienia w dniu 3 grudnia 2014 roku wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., podczas gdy wynikające ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego okoliczności wskazujące, że obwiniony od dnia 16 czerwca 2014 roku odbywał karę pozbawienia wolności w Z.K w W., uzasadniały powzięcie wątpliwości co do jego sprawstwa, przez co wyłączały dopuszczalność nakazowego trybu rozpoznania sprawy i nakazywały skierowanie sprawy na rozprawę celem ich wyjaśnienia.

Podnosząc powyższy zarzut Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie K.K od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Sąd Najwyższy rozważył co następuje.

Kasacja okazała się zasadna.

Warunkiem wydania wyroku nakazowego w sprawie o popełnienie wykroczenia jest to, by okoliczności czynu i wina obwinionego nie budziły wątpliwości (art. 93 § 2 k.p.w.). Zgodnie z utrwaloną już linią orzecniczą Sądu Najwyższego brak owych wątpliwości oznacza, że nie ma ich zarówno odnośnie do sprawstwa danego czynu, jak i winy obwinionego, z uwzględnieniem zarówno jego wyjaśnień oraz innych dowodów przeprowadzonych w toku czynności wyjaśniających. Poza sporem jest, że postępowanie nakazowe to instytucja prawa procesowego, której stosowanie zastrzeżono do najbardziej oczywistych

przypadków, gdzie materiał dowodowy jest tak jednoznaczny, że nie nasuwa żadnych istotnych wątpliwości co do winy i okoliczności popełnienia zarzucanego czynu (*tak m.in. SN w wyroku z dnia 13 września 2017 r., IV KK 42/17*).

W niniejszej sprawie z taką sytuacją nie mamy jednak do czynienia. W toku czynności ustalono, że osobą, która miała dokonać kradzieży kosmetyków w sklepie D. był właśnie K.K. (identyfikacja na podstawie pseudonimu „P” wskazanego przez świadka kradzieży). Uzyskano jednak w toku postępowania jednoznaczną informację, że osoba ta od dnia 16 czerwca 2014 r. przebywa w Z. K. w W. Nie ustalono jednak, czy w dniu 3 grudnia 2014 r. skazany przebywał poza terenem zakładu karnego. Pomimo tego jednak przesłuchany w charakterze osoby, co do której istnieje podstawa do skierowania wniosku o ukaranie przyznał się do dokonania przedmiotowej kradzieży. Zapewne to oświadczenie procesowe spowodowało stan braku wątpliwości sądu *meriti*, co do winy sprawcy. Jednak nie dokonano rzeczy podstawowej, tj. sprawdzenia czy osadzony feralnego dnia faktycznie opuszczał Zakład Karny. Gdyby poczynić w tym zakresie dalej idące ustalenia okazałoby się, że dnia 3 grudnia 2014 r. K.K był transportowany z Z.K w G do A.Ś w B. (akta sprawy PR 1 Ds(...)). Oznacza to, że nie mógł on popełnić zarzucanego wykroczenia. Motywacja K.K, który przyznał się do popełnienia czynu nie ma znaczenia, skoro „fizycznie” jego sprawstwo nie było możliwe.

Już tylko na marginesie należy wskazać, że Sąd Rejonowy w wyroku nakazowym błędnie wskazał imię matki K. K., a orzekając o „obowiązku zapłaty równowartości ukradzionego mienia” nie dostrzegł, że z zeznań K. P. oraz I. S. wynika wprost, iż skradziony zestaw kosmetyków został sprawcy odebrany w całości i nadawał się do dalszej sprzedaży.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

a.†